

Sumartónleikar
í
Listasafni Sigurjóns Ólafssonar

Sigríður Aðalsteinsdóttir
mezzosópran

Valgerður Andrésdóttir
píanó

Þórunn Ósk Marinósdóttir
víóla

Tónleikarnir eru tileinkaðir minningu
Helgu Aðalsteinsdóttur
1960-1990

Þriðjudaginn 8. ágúst 2000 kl. 20:30

Sigríður Aðalsteinsdóttir lauk prófi frá Söngskólanum í Reykjavík 1995, þar sem kennarar hennar voru Elísabet F. Eiríksdóttir og Þuríður Pálsdóttir. Hún stundaði framhaldsnám við Tónlistarháskólann í Vín og lauk þaðan prófi með hæstu einkunn í janúar sl. Undanfarin tvö ár hefur Sigríður einnig stundað nám við ljóða- og óratóriudeild skólans hjá prófessor Charles Spencer og sótt ljóðanámskeið hjá Robert Holl. Sigríður hefur komið fram á tónleikum bæði hér á landi og í Austurríki, m.a. á styrktarfélagstónleikum Íslensku Óperunnar haustið 1997. Hún söng alt-hlutverkið í Messías eftir Händel með Schola Cantorum og ungversku Kammerfílharmoníunni í Maria Enzersdorf í Vín 1999 og alt-hlutverkið í Jóhannespassíunni sl. vetur með Mótettukór Hallgrímskirkju. Sigríður hefur verið ráðin við Þjóðaróperuna í Vín á næsta leikári og syngur þar m.a. hlutverk Mercedes í Carmen og Fjodor í Boris Godunow.

Valgerður Andrésdóttir lauk einleikaraprófi í píanóleik frá Tónlistarskólanum í Reykjavík árið 1985. Kennarar hennar voru m.a. Anna Þorgrímsdóttir og Margrét Eiríksdóttir. Hún stundaði framhaldsnám við Listaháskólann í Berlín hjá prof. Georg Sava. Þaðan lauk hún burtfararprófi árið 1992. Hún sótti einnig reglulega námskeið hjá György Sebök. Hún bjó um tíma í Kaupmannahöfn þar sem hún starfaði sem undirleikari og píanókennari. Valgerður hefur haldið fjölmarga tónleika innanlands og erlendis, unnið með söngvurum og í kammermúskík. Hún starfar nú við Tónlistarskólann í Hafnarfirði.

Þórunn Ósk Marinósdóttir víóluleikari hóf ung nám við Tónlistarskólann á Akureyri, þar sem aðalkennari hennar var Lilja Hjaltadóttir. Hún stundaði framhaldsnám við Brabant Konservatoríið í Hollandi og við Konunglega Konservatoríið í Brussel undir leiðsögn Ervin Schiffer og lauk meistaragráðu þaðan árið 1996. Á árum hennar erlendis var hún félagi í ýmsum kammerhópum sem m.a. ferðuðust til Taívan og Japan. Haustið 1998 var Þórunn fastráðin við Sinfóníuhljómsveit Íslands og kennir jafnframt við Tónskóla Sigursveins. Hún er félagi í Kammersveit Reykjavíkur og lék einleik með Kammersveitinni í nýjum víólukonsert Hafliða Hallgrímssonar sem fluttur var á opnunarhátið Tónskáldafélags Íslands og Reykjavíkur Menningarborgar 2000 í Borgarleikhúsinu.

Efnisskrá

Robert Schumann
1810 - 1856

Liederkreis op. 39
1 In der Fremde
2 Intermezzo
3 Waldesgespräch
4 Die Stille
5 Mondnacht
6 Schöne Fremde
7 Auf einer Burg
8 In der Fremde
9 Wehmuth
10 Zweilicht
11 Im Walde
12 Frühlingsnacht

Johannes Brahms
1833 - 1897

Zwei Gesänge op. 91
1 Gestillte Sehnsucht
2 Geistliches Wiegenlied

Johannes Brahms

Zigeunerlieder op 103
(Átta kaflar, hverjir?)

7.

Kommt dir manchmal in den Sinn, mein süßes Lieb,
Was du einst mit heil'gen Eide mir gelobt?
Tausch mich nicht, verlaß mich nicht,
Du weißt nicht, wie lieb ich dich hab',
Lieb du mich, wie ich dich,
Dann strömt Gottes Huld auf dich herab!

8.

Rote Abendwolken ziehn am Firmament
Sehnsuchtsvoll nach dir,
Mein Lieb, das Herze brennt,
Himmel strahlt in glühnder Pracht,
Und ich träum' bei Tag und Nacht
Nur allein von dem süßen Liebchen mein.

Hugo Conrat þýddi úr ungversku

7.

Hugsarðu stundum um það, ástin mín,
hverju þú lofaðir mér með heilögum eiði?
Svíktu mig ekki, farðu ekki frá mér,
þú veizt ekki hve vænt mér þykir um þig,
elskaðu mig eins og ég elska þig,
þá mun náð guðs streyma til þín.

8.

Rauð kvöldský þjóta eftir himinhvolfinu
full af þrá til þín.
Ástin mín, hjarta mitt brennur,
himininn ljómar í glóandi skarti,
og mig dreymir daga og nætur
einungis um ástina mína ljúfu.

Íslenskar þýðingar gerði Reynir Axelsson

Liederkreis op. 39

1. In der Fremde

Aus der Heimat hinter den Blitzen rot
Da kommen die Wolken her,
Aber Vater und Mutter sind lange tot,
Es kennt mich dort keiner mehr.

Wie bald, ach wie bald kommt die stille Zeit,
Da ruhe ich auch, und über mir
Rauscht die schöne Waldeinsamkeit,
und keiner kennt mich mehr hier.

2. Intermezzo

Dein Bildnis wunderselig
Hab ich im Herzensgrund,
Das sieht so frisch und fröhlich
Mich an zu jeder Stund.

Mein Herz still in sich singet
Ein altes schönes Lied,
Das in die Luft sich schwinget
Und zu dir eilig zieht.

3. Waldesgespräch

„Es ist schon spät, es ist schon kalt,
Was reit'st du einsam durch den Wald.
Der Wald ist lang, du bist allein.
Du schöne Braut! Ich führ' dich heim!“ —

„Groß ist der Männer Trug und List,
Vor Schmerz mein Herz gebrochen ist,
Wohl irrt das Waldhorn her und hin,
O flieh! Du weißt nicht, wer ich bin.“ —

„So reich geschmückt ist Roß und Weib,
So wunderschön der junge Leib,
Jetzt kenn ich dich — Gott steht mir bei!
Du bist die Hexe Lorelei.“ —

„Du kennst mich wohl! — vom hohen Stein
Schaut still mein Schloß tief in den Rhein.
Es ist schon spät, es ist schon kalt,
kommst nimmermehr aus diesem Wald.“

Söngvasveigur op. 39

1. Að heiman

Að heiman, handan við leiftrín rauð,
berast skýin hingað,
en faðir minn og móðir eru löngu dáin,
nú þekkir mig þar enginn lengur.

Æ, hve skjótt kemur stundin friðsæla
er ég hvílist einnig, og yfir mér
þýtur fögur skógareinsemdin,
og enginn þekkir mig lengur hér.

2. Millilag

Ég geymi undursæla mynd þína
innst í hjarta mér.
Hún horfir á mig svo hress og kát
á hverri stundu.

Hjarta mitt syngur hljótt með sjálfu sér
gamalt falllegt lag,
sem hefur sig til lofts og flýgur
hraðbyri til þín.

3. Samtal í skógi

„Það er orðið seint, það er orðið kalt,
hvers vegna ríður þú ein gegnum skóginn?
Skógurinn er víðfeðmur, þú ert ein.
Fagra brúður! Ég fylgi þér heim!“ —

„Mikil er sviksemi og lævísí karlanna,
hjarta mitt er brostið af sársauka,
veiðihornið heyrir reika til og frá.
Flýðu! Þú veizt ekki hver ég er.“ —

„Svo fagurskrýdd eru fákur og kona,
líkaminn ungi svo undurfagur,
nú þekki ég þig — Guð veri með mér!
Þú ert galdrakvendið Lorelei.“ —

„Þú þekkir mig þá! — af háum kletti
horfir kastali minn djúpt niður að Rínarfljóti.
Það er orðið seint, það er orðið kalt,
þú kemst aldrei út úr þessum skógi.“

4. Die Stille

Es weiß und rät es doch keiner,
Wie mir so wohl ist, so wohl!
Ach, wüßt es nur einer, nur einer,
Kein Mensch es sonst wissen soll.

So still ist's nicht draußen im Schnee,
So stumm und verschwiegen sind
Die Sterne nicht in der Höh,
Als meine Gedanken sind.

Ich wünscht, ich wär ein Vöglein
Und zöge über das Meer,
Wohl über das Meer und weiter,
Bis daß ich im Himmel wär!

5. Mondnacht

Es war, als hätt' der Himmel
Die Erde still geküßt,
Daß sie im Blütenschimmer
Von ihm nur träumen müßt.

Die Luft ging durch die Felder,
Die Ähren wogten sacht,
Es rauschten leis' die Wälder,
So sternklar war die Nacht.

Und meine Seele spannte
Weit ihre Flügel aus,
Flog durch die stillen Lande,
Als flöge sie nach Haus.

6. Schöne Fremde

Es rauschen die Wipfel und schauern,
Als machten zu dieser Stund
Um die halbversunkenen Mauern
Die alten Götter die Rund.

Hier hinter den Myrtenbäumen
In heimlich dämmernder Pracht,
Was sprichst du wirr wie in Träumen
Zu mir, phantastische Nacht?

Es funkeln auf mich alle Sterne
Mit glühendem Liebesblick,
Es redet trunken die Ferne
Wie von künftigem großen Glück.

4. Kyrrö

Enginn veit og enginn getur sér til
hve undursamlega vel mér líður!
Æ, vissi það samt ein mannvera,
en enginn annar á að vita það.

Það er ekki jafnhljótt úti í snjónum,
jafnvel stjörnur í hæðum eru
ekki jafnhljóðlátar og þagmælskar
og hugsanir mínar.

Ég vildi að ég væri lítill fugl
og flygi yfir hafið,
beint yfir útsæinn og ennþá lengra
þar til ég kæmi til himins!

5. Tunglskinsnött

Það var eins og himinninn hefði
kysst jörðina hljóðlega,
svo að hana gæti í blómskrúði sínu
aðeins dreynt um hann.

Andvarinn leið yfir akrana,
kornöxin bærðust blítt,
skógarnir hvísluðu hljótt,
svo stjörnubjört var nóttin.

Og sál mín breiddi út
viða vængi sína,
flaug yfir kyrrlát löndin
eins og hún flygi heim.

6. Fagra ókunna land

Það þýtur í trjákrónunum og hrollur
fer um þær, rétt eins og einmitt nú
gangi hinir fornu guðir meðal
múrveggjanna sem eru hálfgrafnir í svörð.

Hér á bak við myrtusviðinn
í dularfullu rökkurskrúði,
hvað ertu að segja mér óráðum orðum
sem í draumi, þú kynjafulla nótt?

Allar stjórnur tindra til mín
með glóandi ástaraugliti,
ölvuð firðin talar til mín
um ofursælu sem koma skal.

2.

Hochgetürmter Rimaflut, wie bist du so trüb,
An dem Ufer klag' ich laut nach dir, mein Lieb!
Wellen fliehen, Wellen strömen,
rauschen an den Strand heran zu mir,
An dem Rimaufer laßt mich ewig weinen nach ihr!

3.

Wißt ihr, wann mein Kindchen am allerschönsten ist?
Wenn ihr süßes Mündchen scherzt und lacht und küßt.
Mägdelein, du bist mein, inniglich küß' ich dich,
Dich erschuf der liebe Himmel einzig nur für mich!

Wißt ihr, wann mein Liebster an besten mir gefällt?
Wenn in seinen Armen er mich umschlungen hält.
Schätzlelein, du bist mein, inniglich küß' ich dich,
Dich erschuf der liebe Himmel einzig nur für mich!

4.

Lieber Gott, du weißt, wie oft bereit ich hab',
Daß ich meinem Liebsten einst ein Küßchen gab.
Herz gebot, daß ich ihn küssen muß,
Denk', solange ich leb', an diesen ersten Kuß.

Lieber Gott, du weißt, wie oft in stiller Nacht
Ich in Lust und Leid an meinen Schatz gedacht.
Lieb' ist süß, wenn bitter auch die Reu',
Armes Herze bleibt ihm ewig, ewig treu.

5.

Brauner Bursche führt zum Tanze
Sein blauäugis schönes Kind,
Schlägt die Sporen keck zusammen,
Csárdásmelodie beginnt,
Küßt und herzt sein süßes Täubchen,
Dreht sie, führt sie, jauchzt und springt;
Wirft drei blanke Silbergulden
Auf das Zimbal, daß es klinget.

6.

Röslein dreie in der Reihe blühn so rot,
Daß der Bursch zum Mädal gehe, ist kein Verbot!
Lieber Gott, wenn das verboten wär',
Ständ' die schöne weite Welt schon längst nicht mehr,
Ledig bleiben Sünde wär'!

Schönstes Städtchen in Alföld ist Ketschkemet,
Dort gibt es gar viele Mädchen schmuck und nett!
Freunde, sucht euch dort ein Bräutchen aus,
Freit um ihre Hand und gründet euer Haus,
Freudenbecher leeret aus.

2.

Öldufexta Rímafljót, hve móbrúnt þú ert,
á bakkanum syrgi ég þig sárt, ástin mín!
Öldur flýja, öldur streyma
þjóta upp að landi til mín,
á Rímaþökkum mun ég að eilífu gráta hana!

3.

Vitið þið hvenær stúlkan mín er allrafegurst?
Þegar sætur munnur hennar spaugar, hlær og kyssir.
Yngismær, þú ert mín, innilega kyssi ég þig,
himinninn hefur skapað þig bara fyrir mig!

Vitið þið hvenær mér geðjast bezt að ástvinu mínum?
Þegar hann umvefur mig örnum sínum.
Yngissveinn, þú ert minn, innilega kyssi ég þig,
himinninn hefur skapað þig bara fyrir mig!

4.

Góður guð, þú veizt hve oft ég hef iðrast þess
að ég gaf ástvinu mínum einusinni koss.
Hjartað mælti fyrir um að ég skyldi kyssa hann,
allt lífið mun ég hugsa um þennan fyrsta koss.

Góður guð, þú veizt hve oft ég hef um hljóða nótt
hugsað um ástvin minn með gleði og þjáningu.
Ástin er sæt, en iðrunin er beizk,
mitt veslings hjarta verður honum trúfast að eilífu.

5.

Sólbrúnn piltur leiðir út í dansinn
bláeyga stúlkuna sína,
slær sporunum glaðlega saman,
csárdáslagið hefst.
hann kyssir ljúfuna sína og klappar henni,
snýr henni, leiðir hana, hrópar af gleði og stekkur;
kastar þremur skínandi silfurgyllinum
á simbalinn, svo að syngur í.

6.

Þrjár rósir blómstra svo rauðar í röð,
enginn getur bannað pilti að hitta stúlkuna sína!
Guð minn góður, ef það væri bannað,
þá væri heimurinn löngu liðinn undir lok
og þá væri syndsamlegt að vera ógiftur.

Fegursta borgin í Alföld er Ketschkemet,
þar er fjöldi af fögrum og geðugum meyjum!
Vinir, leitið ykkur þar að brúði,
biðjið um hönd hennar og stofnið heimili,
drekkið gleðibikar til botns.

2. Geistliches Wiegenlied

Die ihr schwebet
Um diese Palmen
In Nacht und Wind,
Ihr heil'gen Engel,
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein Kind.

Ihr Palmen von Bethlehem
Im Windesbrausen,
Wie mögt ihr heute
So zornig sausen!
O rauscht nicht also!
Schweiget, neiget
Euch leis und lind;
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein Kind.

Der Himmelsknabe
Duldet Beschwerde,
Ach, wie so müd er ward
Vom Leid der Erde.
Ach nun im Schlaf ihm
Leise gesänftigt
Die Qual zerrinnt,
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein Kind.

Grimmige Kälte
Sauset hernieder,
Womit nur deck ich
Des Kindleins Glieder!
O all ihr Engel,
Die ihr geflügelt
Wandelt im Wind,
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein Kind.

*Lope de Vega
Emanuel Geibel sneri úr spænsku*

Zigeunerlieder

1.

He, Zigeuner, greife in die Saiten ein!
Spiel das Lied vom ungetreuen Mägdelein!
Laß die Saiten weinen, klagen, traurig bange,
Bis die heiße Träne netzet diese Wangen.

2. Andlegt vögguljóð

Þið sem svífið
um þessa pálma
í nótt og stormi,
heilögu englar,
sefið trjákrónurnar!
Barnið mitt blundar.

Þið pálmar frá Betlehem
sem berjzt í vindum,
hvers vegna hvínið þið
svo heiftuglega í dag!
Ó lægið þið hvininn!
Sveigið, hneigið
ykkur hægt og blítt;
sefið trjákrónurnar!
Barnið mitt blundar.

Jesúbarnið himneska
afber nauðir,
æ hve það varð þreytt
á þjáningu jarðar.
Nú hvílist það í svefni
og sefast í hljóði,
kvöl þess eyðist.
Sefið trjákrónurnar!
Barnið mitt blundar.

Óvæginn kuldi
kemur þjótandi,
hvað get ég breitt yfir
barnsins limi?
Þið englar allir
sem svífið á vængjum
í vindinum.
Sefið trjákrónurnar!
Barnið mitt blundar.

Sígaunaljóð

1.

Hæ, sígauni, gríptu í strengina!
Leiktu sönginn um tryggðalausum stúlkuna!
Lát strengina gráta, kveina af söknuði og hryggð,
þangað til heit tárin renna niður vanga minn.

7. Auf einer Burg

Eingeschlafen auf der Lauer
Oben ist der alte Ritter;
Drüben gehen Regenschauer,
Und der Wald rauscht durch das Gitter.

Eingewachsen Bart und Haare
Und versteinert Brust und Krause,
Sitzt er viele hundert Jahre
Oben in der stillen Klausen.

Draußen ist es still und friedlich,
Alle sind ins Tal gezogen,
Waldesvögel einsam singen
In den leeren Fensterbögen.

Eine Hochzeit fährt da unten
Auf dem Rhein im Sonnenscheine,
Musikanten spielen munter,
Und die schöne Braut, sie weinet.

8. In der Fremde

Ich hör' die Bächlein rauschen
Im Walde her und hin.
Im Walde, in dem Rauschen,
Ich weiß nicht, wo ich bin.

Die Nachtigallen schlagen
Hier in der Einsamkeit,
Als wollten sie was sagen
Von der alten, schönen Zeit.

Die Mondesschimmer fliegen,
Als sah ich unter mir
Das Schloß im Tale liegen,
Und ist doch so weit von hier!

Als müßte in dem Garten,
Voll Rosen weiß und rot,
Meine Liebste auf mich warten,
Und ist doch so lange tot.

7. Í kastala

Uppi í kastalanum er gamli riddarinn
sofnaður á verðinum;
þarna fyrir handan dýnja regnskúrir,
og skógarþytur berst gegnum grindverkið.

Skegg og hár eru samgróin,
brjóst og pípukragi orðin að steini,
hér hefur hann setið öldum saman
í hljóðlausum klefa sínum.

Úti er kyrrt og friðsælt,
allir sind ins farnir niður í dalinn,
skógarfluglar syngja einmana
í auðum bogagluggum.

Þarna niðri siglir brúðarfylgd hjá
eftir Rínarfljóti í sólskininu,
hljóðfærasveit leikur af kæti,
og brúðurin fagra grætur.

8. Á ókunnnum stað

Ég heyrir lækina niða
tí og frá um skóginn.
Í þessum skógi og í þessum nið
veit ég ekki hvar ég er.

Næturgalamir kvaka
hér í einsemdinni
eins og þeir vilji segja mér
eithvað frá liðinni sælutíð.

Tunglsbirtan líður yfir,
það er eins og ég gæti séð
höllina niðri í dalnum,
þótt hún sé svo langt í burtu!

Það er eins og unnuasta mín bíði
eftir mér í garðinum
fullum af hvítum og rauðum rósum,
og þó er hún svo löngu dáin.

9. Wehmut

Ich kann wohl manchmal singen,
Als ob ich fröhlich sei,
Doch heimlich Tränen dringen,
Da wird das Herz mir frei.

Es lassen Nachtigallen,
Spielt draußen Frühlingsluft,
Der Sehnsucht Lied erschallen
Aus ihres Kerkers Gruft.

Da lauschen alle Herzen,
Und alles ist erfreut,
Doch keiner fühlt die Schmerzen,
Im Lied das tiefte Leid.

10. Zwielflicht

Dämrmung will die Flügel spreiten,
Schaurig rühren sich die Bäume,
Wolken ziehn wie schwere Träume —
Was will dieses Grau'n bedeuten?

Hast ein Reh du lieb vor andern,
Laß es nicht alleine grasen,
Jäger ziehn im Wald und blasen,
Stimmen hin und wieder wandern.

Hast du einen Freund hienieden,
Trau ihm nicht zu dieser Stunde,
Freundlich wohl mit Aug' und Munde,
Sinnt er Krieg im tück'schen Frieden.

Was heut gehet müde unter,
Hebt sich morgen neu geboren.
Manches geht in Nacht verloren —
Hüte dich, sei wach und munter!

11. Im Walde

Es zog eine Hochzeit den Berg entlang,
Ich hörte die Vögel schlagen,
Da blitzten viel Reiter, das Waldhorn klang,
Das war ein lustiges Jagen!

Und eh ich's gedacht, war alles verhallt,
Die Nacht bedecket die Runde,
Nur von den Bergen noch rauschet der Wald
Und mich schauert's im Herzensgrunde.

9. Angurværð

Að vísu get ég stundum sungið
eins og ég væri glaður,
en í leyni brjótast tárin fram,
þá verður hjarta mitt frjálst.

Þegar vorloftið leikur úti
láta næturgalamir
löngunarsöngva hljóma
úr dýflissuhvelfingu sinni.

Þá hlusta öll hjörta
og allir gleðjast,
en enginn finnur sársaukann
og þjáninguna djúpu í söngnum.

10. Ljósaskipti

Rökkrið er að breiða út vængina,
skjálfti fer um trén,
skýin svifa eins og þungbærir draumar —
hvað merkir þessi hrollur?

Pyki þér vænt um dádýr framur öllum öðrum,
skildu það ekki eftir eitt á beit,
veiðimenn ráfa um skóginn og þeyta horn sín,
raddir reika til og frá.

Eigir þú vin hér á jörðu,
treystu honum ekki á þessari stundu,
þótt hann sé vinalegur til orðs og augna
hyggur hann á stríð undir flaráðum friði.

Það sem gengur þreytt til viðar í dag
ris endurborið að morgni.
Margt glatast að næturþeli —
gættu þín, vertu vökull og glaðvær!

11. Úti í skógi

Brúðarfylgd gekk meðfram fjallinu,
ég heyrði fuglana syngja,
það glampaði á reiðmenn, veiðihorn hljómaði,
þetta var fjörug veiðiferð!

En fyrr en varði var hljómurinn dáinn út,
nóttin hylur svæðið,
skógarþyturinn einn heyrst frá hæðunum,
og hrollur fer mér um hjartarætur.

12. Frühlingsnacht

Überm Garten durch die Lüfte
Hört ich Wandervogel ziehn,
Das bedeutet Frühlingsdüfte,
Unten fängt's schon an zu blüh'n.

Jauchzen möcht ich, möchte weinen,
Ist mir's doch, als könnt's nicht sein!
Alte Wunder wieder scheinen
Mit dem Mondesglanz herein.

Und der Mond, die Sterne sagen's,
Und im Traume rauscht's der Hain,
Und die Nachtigallen schlagen's:
„Sie ist deine, sie ist dein.“

Joseph von Eichendorff

Zwei Gesänge für eine Altstimme mit Viola und Klavier op. 91

1. Gestillte Sehnsucht

In gold'nen Abendschein getaucht,
wie feierlich die Wälder steh'n!
In leise Stimmen der Vögel hauchet
des Abendwindes leises Weh'n.
Was lispeln die Winde, die Vögelein?
Sie lispeln die Welt in Schlummer ein.

Ihr Wünsche, die ihr stets euch reget
im Herzen sonder Rast und Ruh'!
Du Sehnen, das die Brust bewaget,
wann ruhest du, wann schlummerst du?
Beim Lispeln der Winde, der Vögelein,
ihr sehrenden Wünsche, wann schlaft ihr ein?

Ach, wenn nicht mehr in gold'ne Fernen
mein Geist auf Traumgefieder eilt,
nicht mehr an ewig fernen Stränden
mit sehndem Blick mein Auge weilt,
dann lispeln die Winde, die Vögelein
mit meinem Sehnen mein Leben ein.

Friedrich Rückert

12. Vornótt

Ég heyrði farfuglana þjóta hjá
yfir garðinum gegnum loftið,
þetta boðar angan vorsins,
niðri í dalnum eru blómin að springa út.

Mig langar að kætast, mig langar að gráta,
mér finnst þetta geti ekki verið!
Forn undur birtast á ný
í glampandi tunglsljósinu.

Og tunglið og stjörnurnar segja það,
og lundurinn hvíslar það í draumi,
og næturgalamir syngja það:
„Hún er þín, hún er þín.“

Tveir söngvar fyrir altrödd með lágfíðlu og slaghörpu op. 91

1. Löngun svalað

Hve hátíðlegir standa skógamir,
aðaðir gullnu kvöldskini.
Inn í kyrrlátt fuglakvakið andar
þytur kvöldvindsins hljóðlega.
Hvað eru vindarnir, fuglarnir að hvísla?
Þeir hvísla veröldina í svefn.

Þið óskir, sem sífellt bærið á ykkur
í hjartanu hvíldarlaust!
Þú löngun, sem hrærir brjostið,
hvenar hvílist þú, hvenær blundar þú?
Þið löngunarfullu óskir, hvenær sofnið þið
við hvísl vindanna og fuglanna?

Æ, þegar andi minn hraðar sér ekki lengur
á draumfjöðrum gegnum gullinn fjaraskann,
þegar auga mitt dvelst ekki lengur
fullt af þrá við eilíflega fjarlægjar strendur,
þá hvísla vindarnir og fuglarnir
líf mitt með löngun sinni til hvíldar.